

El nostre home al front de l'esport

DANIEL BONAVENTURA

Qui hagi contemplat la cara de bonifaci d'en Lluís Simon a les matinals de futbol dels dimecres entre periodistes gironins, posarà la mà al foc per l'honradesa i convicció d'aquest veterà de les redaccions d'esports i dels terrenys de joc. En aquest *Catalunya contra Espanya. El partit interminable*, Simon defensa el seu país, víctima de la guerra –desigual– esportiva que li té plantejada Espanya. El llibre neix com un nou informe que esdevindrà de referència, perquè omple un buit i el seu autor està cridat a convertir-se en el divulgador –el desemmascador– de la impunitat amb què encara es practica una forma d'opressió hereva del franquisme que utilitza l'esport com a eina d'espanyolització. Com el malaguanyat Francesc Ferrer va fer en l'àmbit de la llengua, Joan Bernà en el de les notaries o Ramon Tremosa en el de les balances fiscals, Lluís Simon combat en el front esportiu. Simon és el nostre home a la trinxera mediàtica de l'esport.

Dit això, no ens estarem de lamentar que aquest nostre home no hagi llegit l'imprescindible *TV3 a traïció*, de Víctor Alexandre, on queda clar que no podem regalar el títol de «govern central» al Govern espanyol, perquè nosaltres no som la perifèria de Madrid.

Lluís Simon té pendent de revisar la «sintaxi nacional», però això no entela aquesta justa i valenta reivindicació del dret de tot país a tenir una representació esportiva pròpia. L'esport no és cap broma, sinó una raó d'Estat, i aquest llibre prova que el Govern espanyol està històricament disposat a invertir tants diners i esforços com calgui, i fins i tot a practicar el joc brut, per tal d'evitar que Catalunya esdevingui una marca internacional esportiva. Els horroritza pensar el dia que Espanya s'hagi d'enfrontar a

Catalunya i quedi en evidència en el lliure concert internacional. Simon no estalvia detalls.

Però també reparteix llenya de portes endins. Especialment meritòria i reveladora del grau de pusillanimitat de la societat catalana resulta la denúncia, amb noms i cognoms, dels catalans que van enterrar vergonyosament el ple reconeixement del Comitè Olímpic Català, amb Joan Antoni Samaranch al capdavant. El llibre relata sucosos i esperpèntics episodis, que semblen extrets d'un capítol de *Polònia*, com l'intent frustrat d'Artur Mas de crear unes seleccions conjuntes de Catalunya i Andorra, la competència entre el mateix Mas i Carod-Rovira per capitalitzar l'èxit de l'equip de patinatge o la subordinació a Madrid de l'aparell del PSC, tant abans amb Maragall com ara amb Montilla. Tot això se'ns serveix acompanyat de l'eterna tronada de fons de la «Brunete mediàtica» i amb l'aparició ridícula però punitiva de personatges com José María Aznar o Miguel Ángel Rodríguez, encimbellats pel bufó Pedro J. Ramírez amb portades lamentables arran de frases absurdes com: «Y puestos a decir más sandeces, que sólo vayan a los estadios los nacidos en la ciudad, con lo cual van a terminar jugando a las canicas». La Caixa i Jaume Roures també hi apareixen, per les seves meritòries genuflexions cara al sol espanyol.

Llegint aquest llibre un s'adona que totes les forces polítiques, excepte el PP, volen seleccions catalanes des de fa molts i molts anys, però les seleccions encara no existeixen. I un també s'adona que calen homes com Lluís Simon, homes desacomplexats, que analitzen la realitat amb mirada nova i són capaços de generar discurs propi, genuí: això que els jutges, militars i àrbitres espanyols entenen i denuncien com a insubordinació.

LLUÍS SIMON

Catalunya contra Espanya. El partit interminable

Cossetània Edicions.
Valls, 2010.
118 pàgines.

MERCÈ ETTINGHAUSEN

Ombres sota un cel radiant

CCG Edicions.
Girona, 2010.
150 pàgines.

Memòries dels mesos viscuts a la Bisbal durant la fi de la guerra i a l'exili a Serrallonga, un poblet pirinenc a la banda francesa. La galerista, casada amb el catalanòfil Henry Ettinghausen, explica que la capital del Baix Empordà era una vila somorta, on la gent caminava amb el cap cot.